

Sve što jesam, dugujem svojoj mami

Ono na čemu sam najzahvalnija jest da me uvijek puštala da živim svoj život, dapače, da me tjerala da ga živim punim plućima, da se odvažim na neke važne stvari za koje možda bez njene potpore ni ne bih imala hrabrosti. Nikada nije dovodila u pitanje moje izbore i moje odluke i uvijek je više bila sklona pričekati da me život malo lupi po glavi i da me iskustvo nauči pameti

Jučerašnji Majčin dan bio je drugačiji od drugih. Naime, mi smo oduvijek bili mala nuklearna obitelj, a nakon tatine smrti, postali smo još manja. Sad smo tu zapravo, u Hrvatskoj, s prezimenom Bjelousov, samo mama i ja. Tri je mjeseca prošlo od tatine smrti i koliko god smo u životu ponekad, stjecajem okolnosti, spremni na takve teške stvari, ipak one na nama ostave velike promjene i više nikada nismo isti kao prije. I koliko smo god odrasli uvijek ostajemo djeca svojih roditelja; i koliko je god ljudi oko nas, ostaje jedan osjećaj samoće koji nije sličan ničemu drugome. Još uvijek nisam obrisala tatin broj iz mobitela jer se ponekad nadam, onako pravo dječje, da će mi se javiti ako ga nazovem. Ipak, mora da je tu negdje...

U svakom slučaju, smrt mog tate za mene je bila ogromna životna lekcija. Kao niti jedna do sada. Stalno sami sebi govorimo kako najvažnije stvari u životu nisu stvari, kako najviše treba cijiniti vrijeme koje provodimo s ljudima koje volimo, kako su i posao i karijera i utrka s dnevnim obvezama potpuno nevažne u usporedbi s obitelji. No pitanje je koliko doista u realnosti živimo po tim principima dok se ne dogodi ono najgore. Zato sam zahvalna što mi je svemir dao mamu koju imam, a koja je najposebnija i najhrabrija žena na svijetu. Zato sada pokušavam što više vremena posvetiti upravo njoj jer ne želim ponoviti grešku kao s tatom, za kojeg sam uvijek mislila da će biti tu.

Hrabrost koju je mama nakon tatine smrti pokazala je naprosto nadljudska, kao i hrabrost i dostojanstvo s kojima je tijekom života išla kroz mnoge druge teške stvari. Moja je mama jedna prekrasna, temperamentna, otvorena i jako životna Dalmatinka. Ako tome dodamo i to da je škorpionka, onda možete zamisliti kako je brza na jeziku i ponekad beskompromisna i odlučna u svojim potezima. Dobro je ili loše (ne znam točno), što joj nisam nimalo nalik po karakteru. Zato se tako odlično poklapamo – svaka sa svojim prednostima i manama.

Uvijek smo imale poseban odnos – bile smo i ostale najbolje prijateljice. Mama uvijek

zna baš sve o meni – sve moje tajne, sve želje, planove i snove... Uvijek mi je potpora čak i kada se uopće ne slaže s mojim odlukama (što nije rijetkost). Kad se samo sjetim svih gluposti i stvari koje sam joj prepričavala kao tinejdžerka (da, da, tiču se naravno i lošeg seksa s najčešće pogrešnim muškarcima), pitam se kako je samo imala volje i živaca progutati sve te moje gluposti. Ono na čemu sam najzahvalnija jest da me uvijek puštala da živim svoj život, dapače, da me tjerala da ga živim punim plućima, da se odvažim na neke važne stvari za koje možda bez njene potpore ni ne bih imala hrabrosti. Nikada nije dovodila u pitanje moje izbore i moje odluke i uvijek je više bila sklona pričekati da me život malo lupi po glavi i da me iskustvo nauči pameti, a ne ona.

"Zoko, jedi više jabuka. Pusa", "Zoko, dođi, kupila sam ti jagode. Pusa", "Zoko, naspavaj se. Pusa", "Zoko, jesi sretno stigla doma? Pusa", "Zoko, pazi da ne pokisneš. Pusa", "Zoko, mislim da uz onu haljinu s cvjetićima super idu Zarine crvene štikle. Pusa" – to su mi najdraži SMS-ovi na svijetu. Ja sam mamina kćer od glave do pete i ono što mi je nekoć bilo neugodno – kada me hvali pred ljudima u društvu kao da nisam prisutna, sada mi je to najdraže... Slatko se smiješim i klimam glavom – "da, da, ja sam vam baš tako super kako moja mama kaže". :)

Naravno, ono što kod nje obožavam je urođeni osjećaj za stil, koji je dodatno izbrusila kada je kao studentica francuskoga otišla živjeti u Pariz. Mama živi život s lakoćom *à la française*, poput prave Parižanke. Svi oni blesavi priručnici "Kako biti šik poput Francuskinja?!" nisu ni do koljena gospođi Bjelousov. Kada vam kažem koji su najbolji parfemi, što se nosi ove sezone ili gdje su najbolji macaroni u Zagrebu, to vam ponekad moja mama izlazi "iz mojih usta", samo da znate. :)

Ne mogu se pohvaliti da me mama naučila kuhati i peći fantastične kolače. Ona je bila jedna zaposlena mama, koja je taj kućanski dio brzinski obavljala. Nije me naučila tim nekim "ženskim" poslovima, ali me naučila važnijim ženskim stvarima – slušaj sebe i svoju intuiciju; budi sama sebi dosljedna; ne zamaraj se time što drugi misle; živi život po svojim pravilima; ne boj se ničega i nikoga; sutra je novi dan; gledaj ljude srcem, a ne očima; čaša je uvijek napola puna... Najdraža mama Ana, hvala ti!